

FOTO: ADELA POLÁKOVÁ

AKCE VÍKENDU

Pálavské vinobraní

10. – 11. září, Mikulov

Třidenní slavnost Pálavského vinobraní nabízí návštěvníkům bohatý kulturní a společenský program pro všechny věkové skupiny. Program je situován do středověkého jádra města a také do přírodního amfiteátru pod Turoldem. Návštěvníci mohou využít rovněž nabídky všech atraktivních mikulovských památek, které jsou během vinobraní dostupné. Vyvrcholením sobotního programu je historický průvod krále Václava IV. s početnou družinou a královskými trubači. Průvod směřuje na náměstí s historickou řemeslnou tržnicí a se středověkými šenky a vinařskými mázhauzy. Zde můžete vidět souboje nejudatnějších rytířů, ochutnat ta nejlepší vína a dobrá jídla a krajové speciality nebo degustovat pod vedením sklepmistra u Obřího sudu v zámeckém sklepení. O muziku se postarají mikulovské i přespolní cimbálové kapely a folklórní soubory. V amfiteátru je připraven bohatý společenský večerní program se známými umělci.

Původ největší mikulovské vinařské akce roku lze najít ve skutečné události z roku 1403, kdy rytíř Jan z Liechtensteinu, tehdejší mikulovský pán, vysvobodil ze zajetí českých stavů ve Vídni vězněného krále Václava IV. Přivezl ho tehdy na svůj hrad, kde se přijezd krále na Moravu velmi bouřlivě oslavoval. Tradice novodobého Pálavského vinobraní začala v roce 1947. Vinobraní je slavností celé mikulovské vinařské oblasti a zahrnuje vinařské obce ze širokého okolí. Na vinobraní se do Mikulova každoročně sjíždí tisíce lidí z tuzemska, ale i z okolních zemí. Program vinobraní najdete na webové adrese: www.mikulov.cz/vinobrani2004/

Další tradiční vinařská akce se v Mikulově koná v listopadu, kdy se tu každoročně křtí nové „martinské“ víno. Děje se tak při slavnostním Křtu vína na mikulovském zámku.

→ víc. A tak i v době, kdy se léto blíží ke svému konci, může být výlet na Pálavu pěkným rozloučením s horkými dny.

Rezervace UNESCO

Rybáři na hladině Nových mlýnů čekají v lodičkách i na březích. Nebudou asi čekat dlouho, jemný vánek přináší ve vzduchu rybinu. Z hladiny vystupují kostry stromů a malebný ostrůvek s kostelem. Tady dole začíná krásný a jedinečný svět Pálavy. Pak je to jen pár střež zdejších vesnic: Dolní Věstonice, Horní Věstonice, Pavlov. Občas jsou tu ještě domky natěsnané typicky po jihomoravsku: jeden vedle druhého v řadě. A podobně i sklípky. To všechno ale zaniká v zeleni. Nekonečné zelené řady vinných keřů se linou v přesných linkách, jako kdyby zdejší svahy právě před chvílí rozčísil nějaký obří hřebek. Nad tím vším trůní bílé skály. Po točitéch asfaltkách projíždějí cyklisté. A slunce pálí. Ostatně jméno Pálava s ním má mnoho společného: prý to znamená „země spálená sluncem“. Horko tady je, ale zdejší země je plná života. Zvláštní přírodní podmínky tu vytvořily tak unikátní ekosystém, že koncem 80. let byla Pálava prohlášena biosférickou rezervací UNESCO.

Věstonická Venuše

Vedle krásné přírody a dobrého vína sem láká i historie. A to hodně stará, desítky tisíc let. Tady žili lovci mamutů. Tady žila žena, již neznámý umělec učinil nesmrtelnou. Pavlovské vrchy a okolí jsou místem, které obývají lidé nepřetržitě od konce doby ledové. Nejstarší stopy, které archeologové objevili, ale pocházejí až z doby mladého paleolitu. Tehdy se právě na úpatí zdejších kopců mezi Dolními Věstonicemi a Pavlovem soustředila lovecká tábořiště. Lidé čekali na stáda zvířet, která tudy procházela.

Profesor Karel Absolon se tu již v roce 1924 pustil do rozsáhlého bádání. Již o rok po-

zději učinil objev, který dal onu nesmrtelnost jedné pravěké ženě. Dnes by kvůli svým oblym tvarům šla nejspíš na liposukci a lékař by ji pokáral, že s takovou obezitou si jenom škodí. Tehdy, za časů Kopčema a dalších hrdinů známých z románů Eduarda Štorcha o pravěkých lidech, tomu bylo jinak. Ideál krásy se musel ztotožnit s ideálem plodnosti, a tím i zachováním rodu. V drsných podmínkách by vyžábá modelka nepřezila. Mohutné prsy, velké břicho a opravdu hodně kypré boky, tak zná svět pravěkou ženu. Nevíme, jak se jmenovala ve své době. Ale už navždy se jí bude říkat poeticky. Věstonická Venuše.

Figurka je to vysoká jen 11 centimetrů, ale stará je 25 tisíc let. Badatel Absolon tehdy vyslovil domněnku, že je vyrobená z pálené hlíny. Letos v létě, po osmdesáti letech, sošku zkoumali pracovníci brněnské nemocnice na tomografu. A zjistili, že Absolon měl pravdu. Venuši, splenou ze dvou částí, tvoří jemná hlína smíchaná s vodou. V archeologické expozici v Dolních Věstonicích uvidíte ale jen její kopii (viz Kam do muzea). Originál jednoho z nejmenších nálezů na této planetě je uchováván v Moravském zemském muzeu v Brně.

Není to ale jen Venuše. Archeologové v těchto končinách hledali a hledají dál. Obec Pavlov dokonce dala jméno kultuře mladší doby kamenné – pavlovien, neboli pavlovská. Našly se hroby lovců mamutů i skládka mamutích kostí. Poslední velký objev z roku 1991 odhalil otisky typické křížové vazby tkaniny. Množství nálezů je i z pozdějších pravěkých dob, ale i časů bronzových a keltských a dokonce i římských. Jak poznamenal velký objevitel Absolon, těmito místy „šly grandiózním krokem pradějiny lidstva“.

